

Păr bogat și ondulat, de culoarea panterei,
un chip luminat de niște ochi maaari și haine colorate
care ascundeau pantofii mult prea purtați și prăfuiți.
Așa arăta Jimi când l-am întâlnit prima oară.
Și-a lipit nasul cărn de geamul magazinului
în care mă aflam și se uita la mine.

„Uite-l și pe ciudatul ăsta!
Zici că n-a mai văzut o chitară în viața lui!”,
mi-am spus.

Mă scuzați, unde îmi sunt manierele?!
Așa cum v-ați prins deja, eu sunt un elefant.
Dar dacă aș fi un elefant,
n-aș încăpea într-o vitrină, nu?